

Τοιούτοτρόπως ἔληξε καὶ ἡ τελευταία πράξις τοῦ 'Ελλη-
νικοῦ ζητήματος· τώρα ἀφήνω εἰς σὰς μὲν νὰ κρίνητε κατὰ
πόσον ὁ 'Ρήγας ὁ Φερράιος εἶχε δίκαιον γράφων τοὺς στί-
χους :

ὦ μητέρα
Μία ἡμέρα
Μὴν λυπῆσαι θὰ χαρῆς,
Τοὺς σκοποὺς μας
Τοὺς κρυφοὺς μας
Θὰ ἰδῆς καὶ θ' ἀπορῆς.

Εἰς δὲ τὸν φίλον κ. Σουρῆν νὰ παρῶδῃσιν τούτους συμ-
φῶνως πρὸς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἐνθυμούμενος, ὅτι οἱ
εἰς προὔπαντησιν τοῦ στρατοῦ μας ἐλθόντες γύφτοι σὺν
ντουμπελεκίοις, ζουρνάσι καὶ σημαίαις ἐκδηλοῦντες τὴν χα-
ράν των,

Ἐσούρεζον λυσσώδως.

Κλείων δὲ καὶ ἐγὼ τὴν ἐπιστολήν μου ταύτην, περίμενε
ἀκόμη μίαν, τὴν καὶ τελευταίαν ἐν ἣ θὰ ἀναγράψω ἐπι-
σόδιόν τινα.

Μοι φαίνεται δὲ ὅτι διὰ τῆς ἐπιστολῆς μου ἀντὶ ἁπο-
θεώσεως ὑπέστην τελείαν ἀποκολοκύνθωσιν.

Μπλούμ.

ΑΤΙΜΙΑ.

Καὶ τώρα νέο ζήτημα μὲ τὰ Ταχυδρομεῖα !
Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτα θαρρῶ, ἀν προστεθῇ

Ἐστῆς τόσαις ἀτιμίαις μας καὶ ἄλλη ἀτιμία,
Κι' ἡ τόση κλασικότης μας καὶ πάλι λασπωθῇ.
Σὰς συμβουλευώ, Ἕλληνες, μὴν τρώγεσθε γι' αὐτά,
Καὶ ὁ Σουλτάνος, φαίνεται, τὰ κάνει χωρατά.

Τὰ κάνει ἐξεπίτηδες νὰ μᾶς καταφοβίσῃ,
Εἰξεύρει πῶς γιὰ τίποτα μᾶς πάει ριπιτί,
Καὶ θέλει μὲ τὸν φόβο μας κι' ἐκεῖνος νὰ γλεντίσῃ,
Καὶ τῶν ταχυδρομείων μας τὸ κλείσιμο ζητεῖ.
Μᾶς ἔκαμε ρεντίκολο, μᾶς πῆρε εἰς τὸ χέρι,
Κι' ἀν' ἴλιγο 'μεῖς τὸν ξέρουμε, αὐτὸς καλὰ μᾶς ξέρει.

Ὁ Κουντουριώτης 'στὰ χαρτιὰ ξεθύμανε καὶ πάλι,
Καὶ δὸς του διακοίνωσι καινούρια ξεφουρνίζει,
Μὰ ὁ Σουλτάνος 'στὸν σοφᾶ κουνῶντας τὸ κεφάλι,
Σικτίρ, φωνάζει, πεζεβένγκ, καὶ τὸ χαρτὶ ξεσχίζει.
Καὶ μέσα 'στὸ χασμουρητὸ καὶ μὲς, τὸ μαχμουρλοῦκε
Μὲ τὸ χαρτὶ τοῦ Πρέσβυ μας ἀνάδει τὸ τσιμποῦκι.

Ἀλλὰ κανένας βέβαια γιὰ τοῦτο δὲν θυμόνει,
'Ὅπως κι' ἀν' ἦναι, ὠφελοῦν τοῦ Πρέσβυ τὰ χαρτιὰ,
Κι' ἀν' ὁ Σουλτάνος, Ἕλληνες, μὲ τοῦτα δὲν πυρώνῃ,
Μὰ πέρνει τὸ τσιμποῦκι τοῦ τουλάχιστον φωτιὰ.
Τὸ ἴδιο εἶναι, ἢ αὐτὸς ἢ τὸ τσιμποῦκι καίει,
Σ' αὐτὸ ἡ δικοίνωσις τοῦ Κουντουριώτη φταίνει.

ταδίκης, ἀνέθετέ μοι ὁ Τιμολέων τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῆς
ἐνώπιον τοῦ 'Αρείου Πάγου ! ὦ ! ἐὰν ἐγνώριζον οἱ τῆς
Γῆς δικηγόροι ὅτι ὑπάρχει τοσαύτη ἑλλείψις τοιούτων ἐν τῷ
'Αδῇ, ὥστε νὰ δικάζονται καὶ καταδικάζονται αἱ ψυ-
χαὶ ἀνυπεράσπιστοι, βεβαίως πολλοὶ τούτων θὰ κατήρ-
χοντο εὐχαρίστως εἰς αὐτὸν, ζητοῦντες ἕστω καὶ διὰ τοῦ
θανάτου τὴν τοσοῦτον ἐπιθυμητὴν πελατεῖαν, ἥς τὰ θέλ-
γητρα τοσάκις παρ' ἄλλων ἤκουσαν ἐξυμνούμενα !

Αἰφνης, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἐπίσημος διάψευσις
τῶν περὶ τῆς ἐλλείψεως δικηγόρων ἐν Ἀδῇ σκέψεών μου,
εὐρωστός τις καὶ ζωηρὸς νέος, οὐτινος τὸ ἀγέρωχον ὕψος,
τὸ ἥρεμον καὶ διαπεραστικὸν βλέμμα καὶ τὸ ἐν γένει ἀτά-
ραχον τῆς μορφῆς ἐδείκνυνον τὴν ἰσχυράν εἰς ἑαυτὸν πεποι-
θῆσιν, προσελθὼν πρὸ τῶν θρόνων τῶν δικαστῶν καὶ τρίς
πρὸ τούτων ὑποκλιθεὶς ὁ «Τιμολέων ἀπολογεῖται δι' ἐμοῦ»
εἶπε διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς καὶ μελιρρῦτου.

Τίς εἶναι ὁ συνήγορος οὗτος ; ἡρώτησα τὴν πλησίον μου
καθημένην ψυχὴν. Ὁ Ὁρθὸς Λόγος, ἀπάντησεν αὕτη, δει-
κνύουσα ἐκπληξιν ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει μου.

Ἐν μέσῳ τότε νεκρικῆς ὄντως σιγῆς, τοῦ Αἰακοῦ νεύσαν-
τος τῷ νέῳ συνηγόρῳ ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀρξῇται λέγων, λα-
βὼν οὗτος στάσιν ἐπιτρέπουσαν αὐτῷ νὰ βλέπῃ τούς τε δι-
καστὰς καὶ τὸ ἀκροατήριον, ἤρξατο ἀπαγγέλλων διὰ φωνῆς

καθαρᾶς καὶ θελκτικῆς τὰ ἐξῆς περίπου, καθ' ὅσον ἐνθυ-
μοῦμαι.

«Ἡ ψυχὴ, ἥτις δικάζεται σήμερον καὶ ἡ ὁποία μετ' ὀλί-
γων βεβαίως θὰ κοσμήσῃ τὰ Ἡλύσια πεδία, εἶναι ἐξ ἐκεί-
νων, αἵτινες δεικνύουσιν οὐ μόνον ὁποῖαν καὶ ὁπόσῃν τροπο-
ποίησιν τοῦ φυσικοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος κεφαλαίου δύ-
ναται νὰ ἐνεργήσῃ τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ
ὁπόσον ὥραϊα πολλάκις προϊόντα παράγει ἡ φύσις ἐν τε τῷ
ὕλικῳ καὶ ἡθικῳ κόσμῳ. Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Τιμολέωντος
ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, πολὺ πρὶν ἢ εἶναι τὸ πνεῦμα αὐ-
τοῦ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων ἐκτίμησιν,
ἠύξησε πρὸς τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ φιλοπατρίᾳ καὶ γλυκύτητι
τοῦ ἥθους, ἀσπονδον κατὰ τῆς τυραννίας μίσος. Δυστυχῶς
δι' αὐτὸν, τὴν τελείαν τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ χαρακτῆρος
του ἀντίθεσιν ἐπέπευτο ν' ἀπαντήσῃ ἐν αὐτῇ τῇ οἰκογενείᾳ
του. Ὁ πρωτότοκος ἀδελφός του Τιμοφάνης, φύσεως παρα-
φόρου καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς φιλαρχίας, εἶχε
πέσει τοὺς συμπολίτας του διὰ τινων παρακεκινδυνευμένων
ἐν ταῖς μάχασι ἀνδραγαθίων, ὅτι ἦτο ὁ μόνος ἀξίος τῆς
στρατιωτικῆς τοῦ τόπου διοικήσεως. Καὶ ὄντως πολλάκις
μὲν ἀνέθηκαν αὐτῷ οἱ Κορίνθιοι τὴν ἀρχηγίαν τῶν στρα-
τιωτικῶν δυνάμεων, τελευταῖον δὲ προθύμως κατέστησαν
αὐτὸν ἀρχηγὸν τοῦ σώματος τῶν τετρακοσίων ξένων μισθο-
φόρων, ὅπερ ἐσχημάτισαν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως των»

Ἄν σ' ἄλλους βλάκας τᾶκανε, δὲν θάμηναν κι' ἐκεῖνοι
 Ἐτοῦ Τούρκου τὰ καμώματα μὲ χέρια σταυρωτά,
 Θὰ ἔβραζε ἑστὰ στήθεια των πολεμικὸ καμίνι,
 Γιατὶ δὲν θὰ τὰ νόμιζαν οἱ βλάκες χωρατά.
 Ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ ἔξυπνοι γιὰ τέτοια τὰ θαρροῦμε,
 Καὶ οὔτε νὰ θυμώσουμε ὀλίγο δὲν ἔμποροῦμε.

Ἄν ἄλλους τόσο εὐκολὰ τὰ νεῦρά των τοὺς πιάνουν,
 Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε καθόλου νευρικοὶ,
 Εἰς τόσα φασκελώματα κι' εἰς ὅ,τι κι' ἂν μᾶς κάνουν
 Συνείθησε ἡ φάρα μας νὰ μένη Στωϊκῇ.
 Τῶν Στωϊκῶν τὸ σύστημα ἀξίζει ὅ,τι πῆς,
 Καὶ δὲν σ' ἀφίνει γιὰ τιμαῖς ποτὲ σου νὰ κοπῆς.

Σὲ δέρνουνε;.. τῆς τρῶς καλὰ καὶ πᾶς εἰς τὴ δουλειά σου,
 Σὲ φασκελόνουν;.. δέχεσαι τὰ φάσκελα βουβός,
 Σὲ φτύνουνε;.. σκουπίζεσαι.. πορνεύουν ἐμπροστί σου;
 Ἐσὺ σφαλᾶς τὰ μάτια σου καὶ φαίνεσαι στραβός.
 Ποτὲ τὸ χρῶμα τῆς ἑντροπῆς δὲν νοιόθεις εἰς τὴ μούρη,
 Μὲ ἄλλα λόγια γίνεσαι ἓνα σωστὸ γαϊδουρί.

Αὐτὸ τὸ θεῖο σύστημα κι' ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε,
 Γιὰ τοῦτο εἰς τὰ φάσκελα ποῦ ἡ Τουρκία μᾶς δίνει,
 Μὲ γαϊδουριοῦ ἀπάθεια σὰν χάχηδες γελοῦμε,
 Γιὰ τοῦτο ἔχει ἡ Ἑλλάς παντοτεινὴ εἰρήνη.

Καὶ ἂν πιστεῦῃ ὁ Χαμίτ φωτιά πῶς θὰ μᾶς δώσῃ,
 Κρίμα ὅτῃν ἐξυπνάδα του καὶ ὅτῃν πολλή του γινῶσι!

Καλὲ ἐμεῖς ἰδρώσαμε χωρὶς νὰ πάθῃ μύτη
 Νὰ πᾶμε μὲς ὅτῃν Ἡπειρο καὶ μὲς ὅτῃ Θεσσαλία,
 Καὶ νὰ πιστεῦῃ τώρα τιὰ ἡ κοῦτρα τοῦ Χαμίτη,
 Πῶς κάπως θὰ θυμώσουμε γιὰ τὰ ταχυδρομεῖα;
 Δὲν πάει νὰ κουρεύεται! ἔμπορεῖ κι' αὐτὰ νὰ κλείσῃ,
 Καὶ ὅποια ἄλλη τρύπα μας εὐρῇ νὰ τὴν σφραγίσῃ.

Μόνον ὁ Μπούμπουλης ἔμπορεῖ ὀλίγο νὰ φρενιάσῃ,
 Μὰ ξεφρενιάζει εὐκολὰ μὲ ξύδι μιὰ μποτίλια,
 Καὶ σ' ἓνα ἀνδραγάθημα μονάχα θὰ ξεσπάσῃ,
 Νὰ φέρῃ πάλι μερικαῖς μαούναις καὶ τορπίλλια.
 Ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοὺς Ῥωμηοὺς, καθὼς καὶ ἀπὸ μένα
 Θαρρῶ πῶς φόβο γιὰ θυμοὺς δὲν ἔχουμε κανένα.

Καὶ τώρα πέντε φάσκελα εἰς τὰ ταχυδρομεῖα!
 Κι' ὁ κύριος Χατσόπουλος μᾶς γράφει πῶς ὅτὸ Βῶλο
 Ὁ βασιλεὺς ἐπάτησε μὲ κέφι καὶ υγεία,
 Καὶ μάλιστα πῶς ἔφθασε, μᾶς γράφει, καὶ μὲ Σ τ ὅ λ ο,
 Ἀλλὰ τί σ τ ὅ λ ος εἶν' αὐτός, ἐπήρατε χαμπέρι;
 Στοιχηματίζω πῶς γι' αὐτὸ κι' ὁ Μπούμπουλης δὲν ξέρει.

Souris.

φοβούμενοι τὰ λάθη τῶν συμμάχων αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ Τιμοφάνης καταχρώμενος τῆς δυνάμεως τοῦ νέου τοῦ ἀξιώματος καὶ καταπατῶν ἀναιδῶς τοὺς νόμους, τὸ δίκαιον καὶ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς τιμῆς, φονεῖ ἀνευ οὐδενὸς δικαστικοῦ τύπου τοὺς προκριτωτέρους τῶν πολιτῶν καὶ ἀνακηρύσσεται τύραννος τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Ὅπόσῃν τότε ἡσθάνθη λύπην καὶ ὅποιαν δικαίαν ἀγανάκτησιν ἐδοκίμασεν ἡ μεγάλη καρδιά τοῦ φιλοπάτριδος καὶ ἀσπόνδου τῆς τυραννίας ἑχθροῦ Τιμολέοντος! Ἐναντίον τῆς φοβερᾶς καὶ ἀπροσδοκῆς τοῦ ταύτης προδοσίας, ἥτις ἀντηνάκλα ἐπὶ ὀλοκλήρου τοῦ οἴκου του, ἐπεχείρησε νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ὄπλα τῆς πειθοῦς, ἀλλ' οὔτε αἱ συμβουλαὶ, οὔτε αἱ παραινέσεις, οὔτε αἱ παρακλήσεις, οὔτε τὰ δάκρυα αὐτοῦ, ἡθύνθησαν δυστυχῶς νὰ μεταπείσωσι τὸν τύραννον. Καὶ ἐνῶ ἐντεῦθεν ἀπετύγχανον αἱ προσπάθειαι τοῦ Τιμολέοντος, ἐτέρωθεν ηὔξανον αἱ καταχρήσεις τοῦ Τιμοφάνους καὶ ἐπολλαπλασιαζόντο τὰ τῆς πόλεως δεινά. Ὑποθέτετε καλῶς, νομίζω, ὅ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος βραβεύται, τὴν πάλιν ἥτις ἡγέρθη τότε ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ μεγάλου πατριώτου, τὴν πάλιν, ἥς τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ θυσία τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης εἰς τὸν

βωμόν τῆς φιλοπατρίας. Διὰ τελευταίαν φορὰν ἐπιχειρήσας νὰ μεταχειρισθῇ κατὰ τῆς ἐνόχου ἐπιμονῆς τοῦ ἀδελφοῦ του τὴν πειθῶ, παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Αἰσχύλον καὶ Ὁρθαγόραν καὶ τῷ τυράννῳ προσελθὼν μετὰ δακρύων παρεκάλεσεν αὐτὸν ὑποδεικνύων τὴν δδὸν τοῦ καθήκοντος, νὰ φεισθῇ τῆς πατρίδος του καὶ ἐνθυμηθῇ τοὺς πρὸς αὐτὴν ὀνέμους του. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπαντήσας κατ' ἀρχὰς μὲν πικρὰν εἰρωνίαν, εἶτα δὲ ὀργὴν καὶ ἀπειλὰς, καὶ ἐννοήσας ὅτι θυσία τοῦ μικροτέρου καθήκοντος εἰς τὸ μεγαλειότερον καθίστατο ἀπαραίτητος, ὅτι ἔπρεπε χάριν τῆς εὐδαιμονίας τῆς πατρίδος του νὰ ἀποθάνῃ ὁ ἀδελφός του, ὃν ἡγάπα καὶ τὸν ὁποῖον διὰ κινδύνου ἄλλοτε τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς ἔσωσεν ἀπὸ βεβαίου θανάτου, ἀποσυρθεὶς βήματά τινα καὶ ἀναλυθεὶς εἰς δάκρυ, ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δύο τῶν φίλων του διεπέρων διὰ τῶν ξιφῶν των τὸ στήθος τοῦ τυράννου.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀνδρέας Δ. Παπαδιαμαντόπουλος.